

скарване съ сръбскитѣ офицери въ Бѣлградъ, единъ офицеръ го бутналъ отъ балкона, падналъ долу и отъ това се водяла неговата болестъ. Не е вѣрно, никой офицеръ не го е буталъ. Болестъта на Раковски бѣше *Канчеръ* въ лѣвата гърда, за която бѣше му казалъ още въ Бѣлградъ единъ докторъ, че е почетакъ на единъ Канчеръ, но Раковски не вѣрваше това. Въ това негово животописание има много невѣрни нѣща. Напр., че сръбското правителство му спрѣло вѣст. „Дунавски Лебедъ“; че 1863 година, слѣдъ бомбардирането билъ сръбски чиновникъ; че билъ пратенъ отъ сръбското правителство съ мисия въ Гърция и прочее невѣрни нѣща.

Но да оставимъ това на страна и да се повърна къмъ прѣдмета.

Когато бѣхъ напустналъ Букурещъ, а особено къмъ края на 1867 година, нашитѣ комитетски работи бѣха заглъхнали. Първо, по раздора, който бѣше направилъ Раковски и при който бѣха се придружили нашитѣ букурешки първенци българи, водѣщецъ се по-вече по мнѣнието на Букурешкий генераленъ консулъ Оффенберга, който бѣше много противенъ на нашитѣ комитети. А второ, че членоветѣ на комитета бѣха сѣ съ търговско занятие и неможеха много да се занимаватъ съ революционни идеи.

При това одескитѣ българи бѣха се много разпалили отъ появението на комитетскитѣ работи. Въ тѣхъ като че течеше единъ живъ и младенчески духъ. Тѣ бѣха влѣзли въ сношение съ нѣкои отъ членоветѣ на комитета, прѣдставили имъ, че нещадятъ нищо да помогнатъ съ пари за свѣтото дѣло, само да се работи нѣщо свѣсно и полезно за народа. Въ нашитѣ се заявила идеята за издаването на единъ вѣстникъ. За вѣстникъ азъ бѣхъ подигналъ въпросъ веднага при съставянието на комитета; но понеже малкитѣ ни сръдства, непостигаха за такова нѣщо, тѣй като намъ ни трѣбаха тогава да употребимъ малкитѣ си сръдства, за испращане човѣци да съставятъ комитети изъ България.